

Vier, drie, twee,
één, nul

en andere rijke teksten

VOOR OKAN

© 2023 - Wablief

Frederik de Merodestraat 27

2800 Mechelen

www.wablief.be

boeken@wablief.be

Vormgeving: Merel Van Meurs

Druk: Wilco bv.

Illustratie op de cover: Kristof Devos

Dit boek is ook beschikbaar als luisterboek.

Dit boek kwam tot stand in samenwerking met het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief.

Rijke teksten voor OKAN

Wablieft verzamelde voor dit project meer dan 50 nieuwe rijke teksten, in eenvoudig Nederlands, voor jongeren in OKAN-klassen. Dat deden we met steun van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief. Nog meer rijke teksten vind je op de website rijketeksten.org van de Taalunie.

Dit boek is een deel in een reeks van vijf boeken. Enkele teksten van dit project vind je enkel online. Bij alle verhalen en teksten van dit project hoort lesmateriaal. De teksten en het lesmateriaal kan je gratis downloaden. Alle info vind je op wablieft.be/OKAN

Wablieft dankt het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid voor de kans om dit project te mogen realiseren. En natuurlijk ook iedereen die meewerkte: alle auteurs, illustratoren, iedereen die lesmateriaal maakte en de leden van de stuurgroep.

Rood

Petra Beeckx

‘Veel te heet! Wie gaat mee zwemmen in de bocht?’ Nog voor ik het bericht lees, staan er enkele duimpjes onder.

Ik voel het zweet op mijn voorhoofd. Als het zo warm blijft, wordt het een lange zomer.

De bocht is onze plek, en WhatsApp ook. Als ik een melding krijg van de groep ‘4ever’, reageer ik meteen. Maar vandaag niet. Mijn duim wil niet mee. Ik wil ‘Neeeeee!’ roepen. Maar niemand zou me horen. Niemand zou vragen waarom.

Als ik niet ga, mis ik de fun. Als ik wel ga, dan moet ik mijn gevoelens goed verbergen.

‘Hey @Adinda, waar hang jij uit? Kom je straks ook?’ Zeger tagt me.

‘Ik weet het nog niet,’ typ ik langzaam. In mijn kamer is het stil. Als je warmte kon horen, dan stond alles te roepen. Zou je schaamte wel kunnen horen?

Geen antwoorden meer. Ik staar voor me uit. Waarom is nee zeggen zo lastig? Maysae heeft er geen last mee. Zij hoeft het zelfs niet luidop

te zeggen. Haar ogen spreken voor zich. En met haar hoofddoek op worden die ogen nog groter. Als Maysae en ik niet al jaren vriendinnen waren, dan zou ik bang zijn van haar.

Misschien komt het door haar grote broers. Die waken over haar. Alsof Maysae hun bezit is. Ik heb schrik om iets verkeerd te zeggen, als zij in de buurt zijn. Daarom zit ik het liefst met Maysae op mijn slaapkamer, en niet op die van haar. Mijn broertje respecteert de sticker op de deur tenminste wel. 'Binnen zonder bellen', staat erop. Ik heb er in grote rode letters 'NIET' boven geschreven.

Ik open de schuif van mijn kleerkast. De bikini, die ik met het geld voor mijn 15de verjaardag kocht, ligt onderaan. Verstopt, zodat mijn moeder hem niet kan zien. Van haar zou ik de bikini niet mogen dragen.

De badstof blinkt, en je moet ze voorzichtig wassen. Dat vind ik een mooie gedachte: gelieve ons - de bikini en ik - met zorg te behandelen. Ik leg de bikini terug, neem mijn versleten badpak en hang dat aan mijn bed. Voor als mijn vrienden me nog eens taggen, en vragen of ik toch kom. Dan liggen mijn spullen al klaar.

Ik houd het niet langer uit, en stuur Maysae een apart bericht. Lekker knus, onder ons. ‘Morgen Kruidvatje om tien uur? Heb nieuwe nagellak nodig!’ stuur ik haar. Meteen krijg ik antwoord: een foto van zes voeten, met netjes gelakte teennagels. Paars bij Maysae, oranje bij Anja en zwart voor Dean. Of we elkaar morgen in het Kruidvat zien, daarop antwoordt ze niet.

Dat vind ik heel erg. Niet antwoorden als iemand een vraag stelt. Maar ik doe het ook soms. Pas nog, toen Jacques me zijn gedichten stuurde. Jacques is een oude man. Elke dag zit hij op ons bankje aan de school. Als ons groepje de straat oversteekt, gaat Jacques weg. Maar vorige vrijdag bleef hij zitten, en sprak hij ons aan. In welke klas we zitten, en hoe we heten. Dat wilde hij weten. Zeger en Maysae gingen er helemaal in op. Maysae zei dat we in het laatste jaar zitten, terwijl dat niet waar is. Zeger zei dat hij een boek aan het schrijven is. Ook dat is niet waar. Maar Jacques geloofde elk woord. Ik kon in zijn ogen lezen dat hij van het gesprek genoot. Hij vertelde dat hij ook soms schrijft. Poëzie. Zeger vond het grappig, zag ik. Maysae stond intussen al bij Anja en Dean, die helemaal geen interesse toonden.

Toen vroeg Jacques of hij zijn nummer mocht geven. Om teksten naar elkaar te sturen. Meteen zei Zeger: 'Ja, stuur maar naar haar'. Hij graaide mijn smartphone uit mijn handen. Jacques dicteerde zijn nummer en Zeger maakte het contact aan. 'Hallo Jacques. Nice to meet you,' stuurde Zeger hem. Mijn handen trilden toen ik mijn gsm terugkreeg. Ik stopte hem snel in mijn rugzak.

Diezelfde middag kreeg ik een bericht. Een link naar de website van Jacques. Ik las zijn gedichten. Over de planeet Venus, die als enige planeet tegen de klok in draait. En over een octopus, die drie harten heeft. Ik vertelde het aan niemand en stuurde geen bericht terug. Zou je schaamte kunnen horen?

Jacques had helemaal niets fouts gedaan. Maar ik ook niet. Ik was gewoon naar Zeger thuis gegaan. We hadden nog werk aan onze taak voor Nederlands. We zaten aan zijn bureau. Hij deed de gordijnen toe, want het zonlicht deed pijn aan onze ogen.

Zeger zat op zijn stoel, en ik ging zitten op een krukje naast hem. Zeger draaide van links naar rechts. Zijn benen raakten de mijne. Toen was de

batterij van mijn laptop leeg. Ik was mijn oplader thuis vergeten. Dus werkten we samen op de computer van Zeger.

Hij kwam nog dichterbij en deed zijn mouwen omhoog. Ik keek naar zijn stevige armen. Op dat moment stak hij zijn hand uit, naar mijn kin. Hij duwde ze omhoog zodat we elkaar in de ogen keken. Zeger boog voorover en kustte me. Het krukje onder mijn billen voelde wankel. Maar Zeger trok me recht en duwde me zachtjes maar zeker naar zijn bed.

Het motief van straaljagers op zijn dekbed was een bewijs dat het al oud was. Ik trok mijn rok terug recht. ‘Of ik de eerste was die hier zat?’ wilde ik vragen. Maar ik bleef stil.

Ik voelde zijn warme lichaam boven op het mijne kruipen. Zeger ademde luid en snel. Ik deed hem na. Zijn hand ging door mijn haar. Ik legde mijn hand achteraan op zijn hoofd. Hij wreef met zijn neus langs mijn wangen. Ik probeerde met mijn neus zijn kaken te raken. Maar ik duwde mijn neus per ongeluk in zijn oor. Zeger nadoen voelde plots idioot.

Zijn vingers gleden onder mijn shirt en friemelden het naar omhoog. Toen moest ik

geeuwen. Zeger zag het en schrikte terug. Uit ongemak kuste ik hem. Intussen gingen mijn gedachten alle kanten uit. Ik zat terug in de klas, vooraan links, naast Maysae. Ze had net fier ‘Een condoom!’ geroepen toen meester Tom vroeg wat hij omhoog stak. Daarna deed de meester voor hoe je een condoom over de steel van een bezem trekt. Het leek me een hoop gedoe. Gelukkig moesten we het die dag niet zelf proberen. Nu de handen van Zeger mijn slip naar beneden trokken, werd de nood wel hoog. Zeger zat ook in die les, op de tweede rij in het midden. ‘Of onze meester zelf condooms zou gebruiken,’ vroeg hij na school lachend op het bankje. Ik durfde toen niet naar hem te kijken. Nu ook niet.

Zeger vroeg niets. Niet hoe ik me voelde. Niet of dit mijn eerste keer was. Niet of ik de pil nam. Niet of ik een condoom bij me had. Ik zei ook niets. Dit deel had meester Tom niet goed uitgelegd.

Hij had wel tegen de jongens gezegd: ‘Het is jullie taak om voor een condoom te zorgen.’ Maar wat als de jongen dat vergeet? Daar had meester Tom niks over gezegd.

Mijn lichaamstaal gaf zeker ook niet de juiste signalen. Zeger wurmde zich bij me naar binnen. Was dit hoe 'het' moest voelen? Nog nooit had ik in een slaapkamer van mijn vrienden gehoopt dat iemand met een zwaai de deur zou openen. Het mocht zelfs de mama van Zeger zijn. Maar er kwam niemand.

Plots begon Zeger te schokken. Een ingehouden diepe zucht klonk achter in zijn keel. Mijn buik hing vol met een dikke doorzichtige drab. Zeger kwam met een grijns naast me liggen. Dit was je eerste keer, dacht ik. Ik kon wel door het vliegtuigbed zakken.

In '4ever' gaat de pret door. De ene na de andere foto. Anja draagt een bikini met touwtjes. Het badpak van Maysae is diep uitgesneden. De zon brandt hard. Zegers schouders zien er rood uit. Ik hoor mezelf denken: wie geen condoom bij zich heeft, gebruikt vast ook geen zonnecrème. Ik zou er alles voor geven om daar te zijn. Gewoon, als één van hen. Met mijn blinkende bikini aan. Maar ik zou het niet kunnen verstoppen. Het. Wat er tussen Zeger en mij gebeurd is. Ik zou even rood worden als zijn schouders als hij dicht bij mij kwam. Ze zouden

het merken. Ze zouden giechelen. Ik zou huilen.
Waarom was nee zeggen zo lastig?

Buiten hoor ik mijn broertje op straat spelen.
Met zijn waterpistool spuit hij de andere
kinderen nat. Ons buurmeisje Leila gilt als hij op
haar mikt.

Ik kijk door het raam en zie mama uit het huis
komen. Ze vraagt wie een ijsje wil. Ik loop de
trap af en de straat op. ‘Hé kleine meid, wil jij er
ook eentje?’ vraagt ze. Haar woorden maken me
rustig.

Ik zet me in het deurgat. Op de stoep zitten mijn
broer en Leila. Ze proeven van elkaars ijsje. Leila
vertelt over het lekkerste ijs dat ze ooit at. Vorige
zomer was dat, in Verona.

Als mijn waterijs op is, ga ik terug naar boven.
Maysae heeft een bericht gestuurd. ‘Morgen om
10 uur Kruidvat aanvallen?’ staat er. Ik antwoord
met een hartje.

Dan open ik een andere chat. ‘Hé Jacques, wat
een mooie gedichten. Stuur me er gerust nog een
paar. Tot op het bankje!’

